Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda"
30 Montgomery Street
Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237
(201) 434-0807
(201) 434-3036
УНСоюз: (201) 451-2200

РІК XC. Ч. 122. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 30-го ЧЕРВНЯ 1983 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, JUNE 30, 1983 No. 122. VOL. XC.

ВІДБУЛОСЬ ПЛЕНАРНЕ ЗАСІДАННЯ РАДИ ДИРЕКТОРІВ УІА

Ню Йорк, Н. Й. (УІА — Пресова Служба). — В п'ятницю, 1-го червня ц.р., відбулось Пленарне засідання Ради Директорів Українського Інституту Америки (УІА) в присутності таких членів: Зенон Баб'юк, інж. Остап Балабан, мгр Володимир Баранецький, інж. Марія Гончаренко, д-р Степан Ворох, Йосип Лисогір, інж. Володимир Назаревич, інж. Андрій Пащук, д-р Юрій Савицький, Лідія Савойка, д-р Ростислав Сочинський і Андрій Добрянський, адміністративний директор Інституту.

Засідання відкрив і вів ним інж. В. Назаревич, віцепрезидент Інституту. Протокол попереднього засідання, копії якого секретарка Інституту інж. М. Гончаренко вже заздалегідь вислала членам Ради Директорів, після невеликих поправок щодо змісту і ортографії, був одногосно затверджений. Затверджено також звіт скарбника З. Баб'юка за останніх шість місяців.

Інж. В. Назаревич і мгр В.Баранецький подали короткий звіт з їх активности, першого як новообраного голови, а другого — як члена „Координаційного комітету неприбуткових організацій" міста Ню Йорку, який об'єднує здебільша етнічні культурні організації, які борються за звільнення від міського нерухомостевого податку, несправедливо наложеного відповідною податковою комісією та посадником міста Ню Йорку. Вони розповіли про перебіг переслухань свідків, представників понад 100 різних заторкнених організацій; ці переслухання відбулись у четвер і п'ятницю (16-го і 17-го червня ц.р.), і про них широко звітувала американська („Ню Йорк Таймс") і українська преса.

Д-р С. Ворох, голова Організаційної комісії Інституту, прочитав листу кандидатів на довічних членів УІА і їх Рада Директорів одноголосно затвердила. Слідуючих осіб прийнято в членство: Аліція (Галина) Андреадіс, проф. Лариса Т. Біланюк, Олена Е. Горбач, д-р Роман Граб, Катерина Ґеоргія, інж. Іван Заяць, інж. Мирон Лепкалюк, д-р Олександра Мельник, д-р Ярослав Очеретко, проф. Франк Е. Сисин, Лада Сочинська, д-р Андрій Стецьків, Микола Тимчук, Ірена Дибко-Филипчак, Лідія Фіцалович, д-р Василь Федорців, д-р Іларіон Чолган.

Дальшим звітодавцем була інж. М. Гончаренко, до-

(Закінчення на стор. 4)

Закінчилась зустріч лідерів совєтського бльоку

Москва, СССР.— Лідери совєтського бльоку закінчили у вівторок, 28-го червня, одноденну зустріч у Москві, не видавши жадної заяви з погрозами відплатних заходів на розміщення американських ракет у Західній Европі, чого сподівалися на Заході.

Хоч у склад делеґацій входили прем'єр-міністри, міністри оборони і міністри закордонних справ усіх країн-членів Варшавського Пакту, совєтські засоби масової інформації нічого не говорили про зустріч до того часу, поки делеґації не приїхали і від'їхали.

Крім того, повідомлення про зустріч і заява після зустрічі, які були прочитані в пізніх вечірніх новинах, не говорили про учасників — Совєтський Союз, Болгарію, Мадярщину, Східню Німеччину, Польщу, Румунію та Чехо-Словаччину — членів Варшавського Пакту.

Ці факти і відсутність погрози прийняти контрзаходи проти розміщення американських нуклеарних ракет у Західній Европі привели західніх дипломатів на думку, що румунський лідер Ніколаі Чаушеску ставив опір різкій заяві.

Офіційні совєтські заяви в останніх місяцях, особливо під час урядових відвідин Москви на початку травня східньонімецьким лідером Еріхом Гонекером сильно насували думку, що східній бльок зробить якісь контрзаходи, якщо НАТО продовжуватиме розгортати свої пляни розміщення нових американських нуклеарних ракет середнього засягу наприкінці цього року. Пляни НАТО закликають до розміщення в Західній Европі таких ракет, якщо ЗСА і СССР не дійдуть до згоди обмежити або і зовсім ліквідувати такі ракети.

Найбільше на що були здатні погодитися учасники московської зустрічі — це ствердження, що „Країни, які брали участь у зустрічі, заявляють, що вони в ніякому разі не дозволять на військову перевагу над собою".

Кінцевий документ включав також пропозицію Чаушеску, щоб східній і західній союзи заморозили свої військові видатки на рівні 1-го січня 1984 року і спрямували ці заощаджені кошти на громадські потреби.

ПРЕЗИДЕНТ Р. РЕҐЕН ОБОРОНЯВ ПОЛІТИКУ УРЯДУ

Президент Р. Реґен

Вашінгтон. — Президент Роналд Реґен, заявляючи, що амеиканська економіка „починає прояснюватися", повідомив у вівторок, 28-го червня, що його Адміністрація переглядає свій проєкт економічного росту до 5.5 відсотка в четвертому кварталі 1983 року в порівнянні з цим самим періодом минулого року. Перед тим Адміністрація плянувала запроєктований зріст лише 4.7 відсотка на квартал.

Зміна в переоцінці росту економіки, який підкреслюється вже другий раз за два місяці, вказує на те, що Адміністрація перейшла на оптимістичнішу поставу в ділянці економіки.

На пресовій конференції в Білому Домі, на якій переважали питання відносно матеріялів, які залишилися в 1980 році з виборчої кампанії президента Картера, президент Роналд Реґен прокоментував правильність своєї стратегії скорочення бюджету, зрозуміння чорних і бідних та пояснив слідуючі проблеми закордонної політики:

— Відносно Центральної Америки Президент сильно докоряв тим в Конґресі, хто голосував за скорочення військової допомоги для Сальвадору та інших дружніх країн Центральної Америки. Президент заявив, що своїм „знівеченням" його пропозицій, вони створюють умови, в яких ці країни чекає „негайна смерть" або стікання кров'ю до смерті.

— Відносно того, чи американські війська можуть бути послані до Центрльної Америки, Президент сказав, що „президенти ніколи не говорять ніколи" але швидко додав, що „ми не маємо плянів посилати бойові частини", і жадна з цих країн не зажадала цього.

— Президент сказав, що, хоч його політику підтримали після його промови в Конґресі про Центральну Америку в квітні, були „постійні барабанення" критиків, що „принижує нашу позицію". Президент нагадав, що більше уваги приділяється 55-ом американським дорадникам у Сальвадорі, ніж 1,500 військо[illegible] інструкторам Куби в Нікараґуа. Щодо переговорів з Кубою або Нікараґуа, Президент сказав, що робилися спроби таких переговорів, але вони до нічого не довели.

АРХИПАСТИРСЬКЕ ПОСЛАННЯ

ДО ВСЕЧЕСНОГО ДУХОВЕНСТВА І ПОБОЖНИХ ВІРНИХ УКРАЇНСЬКОЇ АВТОКЕФАЛЬНОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ, У ВІЛЬНОМУ СВІТІ СУЩОЇ

Дорогі й улюблені Брати і Сестри!

Радісно нам повідомити Вас, що 27-29 травня цього 1983 року, в катедральному храмі Преображення Господнього у Лондоні, Англія, відбувся Шостий Собор Митрополії Української Автокефальної Православної Церкви, що існує й діє поза межами України,у вільному світі. Соборне діяння було попереджене усердною до Всевишнього благальною молитвою про зіслання на учасників Собору Святого Духа та приступленням їх до Свв. Сповіді і Причастя.

Ствердивши з сумом і болем зростаюче все на силі знущання Москви над релігійними почуваннями українського народу на Батьківщині, зокрема впродовж останніх 65 років, виявлене насамперед у руйнуванні стародавніх святинь нашого народу та у фізичному винищенні Ієрархії, священиків та сотень тисяч побожних мирян — вірних Святої УАПЦеркви, учасники Собору вшанували поминальною молитвою усіх мучеників і страдників нашого народу, що життя своє віддали в боротьбі за Правду Христову на землі та за волю і державність українського народу. Окремою палкою молитвою Собор пом'янув понад сім мільйонів мучеників — жертв Великого голоду, життя яких 50 років тому людоненависницька і безбожна Москва насильно скоротила в муках свідомо нею влаштованого на Україні голоду.

Наявність значної частини нашого народу поза межами України, що оселилася в багатьох країнах вільного світу, Собор сприйняв як вияв Божої ласки у дні тяжкої неволі, в якій перебуває більшість української нації, та, що головне, як дію Премудрого Промислу Божого, що постійно діє — лікуючи немічне й поповнюючи недостаюче. Звільняючи частину нашого народу від страхіть неволі і даючи цій частині змогу свобідно і творчо діяти, — Собор добачив у цьому перст Божий, який накладає на кожного, хто знайшовся на вольній волі, невідкличний обов'язок — жити не лише собі в догоду і на власну користь, але і насамперед — Богові на славу, а найближчому ближньому, рідному по крові і кості народові українському, на його насушну потребу.

Мурами, в яких не тільки народжувалась, помножувалась і переховувалась духовна сила нашого народу, ось уже тисячу років були мури Української Православної Церкви, яка на Батьківщині перебуває тепер у неволі, позбавлена права діяти назовні та бути творчою частиною українського національного організму, як це було у віках. Тому у цю вельми тяжку добу буття української нації та її життєдайної частини — Української Православної Церкви, Собор уважає за найбільш почесний обов'язок, поза межами нашої Батьківщини сущої, як і на протязі тисячолітнього її існування, сприяти розвиткові української культури в усіх галузях, зосібна ж постійно дбати про розвиток української православної богословської думки.

У зв'язку з цим Собор висловив щире признання тим людям чину, які довели до існування на чужині української православної теологічної школи — Св. Софійської Духовної Семінарії як учбового закладу. За чергове завдання Собор вважає: створення на базі цієї школи наукового теологічного закладу, зокрема необхідного для придбання власних навчальних кадрів.

Ідею покликання до життя власної духовної школи український православний загал поза Батьківщиною зустрів з радістю і щедро допоміг її здійснити. Поширення ж діяльности Семінарії в науковому напрямку буде вимагати значно більшої допомоги з боку вірних нашої Церкви. Собор висловив певність, що вірні і тут виявлять свою щедрість на Боже діло. Проте, на думку членів Собору, найбільше зусилля Ієрархії, духовенства і особливо родичів та загалу вірних нашої Церкви повинно бути скероване на негайні пошуки кандидатів, охочих до навчання теології та до пастирського служення. Мусимо знати, що дотеперішній щорічний доплив молодших пастирів є трагічно невистачальний. Без побільшення священичих кадрів нашій Церкві грозить доля свічки, що прискорено скапується на вітрі. Тож не лише знати про це, але й постійно про це пам'ятати повинні ми всі — діти Страдниці Церкви нашої.

До полагоджених Собором справ загального значення належить перегляд дотепер обов'язуючого статуту УАПЦеркви, до якого Собор вніс необхідні додатки і попрваки, між іншим і такі, які викликала потреба узгляднення відмінностей, які регулюють взаємини Церкви з державою. Крім того Собор уважав за необхідне довершити поділ органіаційної структури УАПЦеркви поза межами України на чотири церковні провінції — епархії, а саме: Західньоевропейську, з катедрою у Парижі; Велико-Британську, з катедрою в Лондоні; Австралійську, з катедрою в Сіднеї, та Південно-американську, місце катедри якої буде устійнене згодом, після епархіяльного собору. Одночасно з цим Собор призначив на становище епархіяльних єпископів: Владику Анатолія на епархію Західньоевропейську, підносячи його до сану архиєпископа і заступника Владики Митрополита, а Владику Володимира — на епархію Велико-Британську й Вікарія Митрополита для спеціяльних доручень. Крім того Собор доручив Владиці Володимирові тимчасову духовну архипастирську опіку над Австралійською епархією.

Собор привітав Ієрархію, Духовенство і вірних двох існуючих у вільному світі Церков — митрополій: Українську Православну Церкву в ЗСА та Греко-Православну Церкву в Канаді, висловлюючи братню у Христі радість, з приводу довершеної дотепер спільної праці для гідного відзначення 1000-ліття Хрищення України й тисячоліття існування Української Православної Церкви.

Висловлюючи Українській Православній Церкві в ЗСА подяку за велику і далекойдучу поміч тим православним українцям, що знайшлися поза межами України після Другої світової війни, особливо ж за допомогу і всебічну поміч Ієрархії і духовенству Української Автокефальної Православної Церкви у почесному ділі — організації релігійної обслуги наших людей у країнах вільного світу, Шостий Собор УАПЦеркви урочисто освідчив, що Митрополія Української Автокефальної Православної Церкви і надалі залишається вірна засаді, що спільний духовний провід обох сестер-митрополій і надалі буде виявлятись назовні у спільному Соборі Єпископів.

Соборне діяння закінчено молитвою-благанням до Всевишнього, щоб благодать Господа нашого Ісуса Христа і любов Бога і Отця і причастя Святого Духа постійно перебували з усіма нами.

Ваші у Христі:

† **Митрополит Мстислав**
† **Архиєпископ Анатолій**
† **Єпископ Володимир**

Червень 3, 1983 р. Бо.
Оселя Ап. Андрея Первозванного.
С. Бавнд Брук, Н.Дж. ЗСАмерики.

Вашінґтонський комітет для відзначення річниці Великого голоду діє

Вашінгтон (Пресова Комісія). — У понеділок, 13-го червня, відбулась ширша нарада Вашінгтонського комітету для відзначення 50-ліття Українського голокосту в столиці ЗСА. Нарадою, в якій взяло участь 25 осіб, керувала координаторка праці Комітету Наталія Слюзар, бо голова Комітету Степан Процик через спізнення літака прибув на нараду аж під кінець. Метою наради було заслухати звіти керівників окремих секцій про те, що вже зроблено і що ще треба зробити.

При Комітеті діють такі комісії: для пресових повідомлень англійською мовою, для видання потрібних публікацій англійською мовою, для інформування української преси, для зв'язків з американськими законодавцями в справі обговорення голоду в Конґресі і слухання свідків, для влаштування прийняття для законодавців, для влаштування виставки документів про Великий голод на Україні у Вашінгтоні, для переведення Жалобної маніфестації і походу, для переведення слухання в Комісії европейської безпеки і співпраці і для меморіяльного концерту в мистецькому осередку ім. Кеннеді.

Для кожної з цих комісій накреслено плян діяльности на найближчі місяці і зокрема на 2-ге жовтня, коли у Вашінгтоні відбудуться Жалобна маніфестація і Меморіяльний концерт.

Перед кожною з цих ко-

(Закінчення на стор. 4)

Заломився міст в Коннектикат

Ґрініч, Конн. — Тут ранком у вівторок, 28-го червня 1983 р. заломилася частина мосту через ріку Маянус на шляху 1-95 в Коннектикат. Ця частина широка на 35 стіп, а довга на 100 стіп, одна із десяти таких, які лучать цілість мосту, з невідомих причин запалася у ріку загортаючи зі собою два великі тягарові авта і два пасажирські. При тому загинуло троє людей, а троє було поранено. При рятуванні жертв того нещасливого випадку були також пошкоджені два поліціянти, але стан їхній не є поважний.

Міст, яким щоденно переїжджають сотні автомобілів в дорозі з Коннектикат до Ню Йорку, був збудований перед 25 роками, а недавно перейшов стейтову перевірку, і комісія ствердила, що він є у доброму стані. Несподівана катастрофа насуває тепер десятки питань, чому це сталося, чи шукати причини в будові моста, чи в чомусь іншому та як забезпечити сотні інших мостів від таких випадків.

Направа буде тривати приблизно два тижні, а вміжчасі тисячі доїжджаючих автами до праці людей мусять шукати інших доріг до Ню Йорку та бути приготованими на великі затримки та спізнення.

РЕЧНИК БІЛОГО ДОМУ Лері Спікс повідомив у понеділок, 27-го червня, що президент Роналд Реґен відвідає в листопаді цього року Японію, Південну Корею та Індонезію. Офіційні особи, які супроводять державного секретаря Джорджа Шулца в його поїздці до Таілянду, сказали, що можуть бути додані ще й інші країн, але Китай правдоподібно буде виключений з відвідин Президента до того часу, поки прем'єр-міністер Китаю Чао Ціянґ не відвідає наперед Вашінгтону.

Контроверсійні заяви у справі Л. Валенси продовжуються

Ґданьск, Польща. — Джерела, близькі до колишнього лідера забороненої профспілки „Солідарність" Лєха Валенси, повідомили в понеділок, 27-го червня, що Папа Іван Павло II під час зустрічі з Валенсою минулого четверга, заявив, що військов[illegible] стан може бути закінчений у вересні, якщо заборонені організації припинять вуличні демонстрації.

Ці джерела також повідомили,що Папа сказав, щоб „Солідарність" припинила вуличні демонстрації та уникала вуличних безпорядків, „за всяку ціну", тоді польський уряд, крім скасування військового стану, зможе також проголосити обмежену амнестію для політичних противників.

Одначе, ці повідомлення покищо не можна підтвердити офіційно. У Вашінгтоні Кардинал Філядельфії Джан Джозеф Кроль, який супроводив Папу в його восьмиденній подорожі по Польщі, після звіту президентові Роналдові Реґенові заявив, що він також не може підтвердити цих повідомлень. Але кардинал сказав, що він має враження, що польські власті вирішили, що „краще покінчити" з військовим станом після відвідин Папи, і це може статися не пізніше 22-го липня.

В Римі ватиканські джерела мали заявити, що Католицька Церква і польський уряд осягнули „загальне порозуміння" ще перед відвідинами, що Церква попросить Валенсу залишити громадську чи політичну діяльність в обмін за скасування військового стану.

Папа також сказав Валенсі, що весь рух „Солідарности" повинен покладатися у всіх випадках на поради Католицької Церкви і єпископату Польщі, які у свою чергу будуть у постійному зв'язку особисто з самим Папою. Джерела „Солідарности" заявили, що їх керівництво покищо розгублене і не знає, чи приймати такі умови.

Поінформовані особи заявили, що таке полагодження може бути прелюдією до утворення якоїсь організації під опікою Католицької Церкви і під керівництвом когось іншого, а не Валенси. Така організація повинна буде замінити „Солідарність", яка виникла в серпні 1980 року і була заборонена проголошеним у грудні 1981 року військовим станом.

Велuкою мистецькою програмою Союзівка розпочинає свій 30-ий сезон

Союзівка. — Тут, у п'ятницю, 1-го липня, розпічнеться вже 30-ий літній сезон цієї відпочинково-розвагової УНСоюзової оселі, о 1-ій годині вечора забавою, до якої приграватимуть постійні музики Оселі, відомий Алік і Дорко, та їхній так званий „Бенд", що розпочав своє існування кілька років тому якраз на цій Оселі.

Справжні музично-вокальні програми-концерти розпічнуться у суботу, 2-го липня, о 8:30 годині вечора, виступом вокального квартету з Торонто, Канада, „Верховинки", які виступатимуть тут вдруге: перший раз вони з успіхом співали тут під час вибору „Міс Союзівки на 1983 рік" восени минулого року. Цей квартет, із змінним складом і помолоділим, існує вже 30 років, і якраз тепер відбуває свої ювілейні поїздки по Канаді й ЗСА. У склад його входять: Надя Коханська, Оксана Макогон, Богданна Ігнатович і акомпаньяторка — Адріяна Раделецька.

Після концерту о 10-ій годині вечора, і в суботу й у неділю, до забави гратиме оркестра „Червона Калина" та Алік і Дорко з оркестрою. Танці відбуватимуться у „Веселці" та надворі, під відкритим небом.

У неділю, увечорі, о годині 8:30 виступить в концерті славний українсько-американський співак Едвард Іванко при акомпаньяменті піяніста-віртуоза Томи Гринькова. Сопрано Лідія Гаврилюк співатиме під супровід Олеся і Юрія Фурдів пісні та взагалі дасть частину програми з наголосом на День Американської Незалежности — „4-те Липня".

Конферансьє вестиме, як завжди на Союзівці, Аня Дидик з тим, що вона цього року є також керівником цих мистецьких програм, призначена на становище мистецького директора Головною Екзекутивою УНСоюзу вже в січні цього року.

В денних годинах тут відбуватимуться тенісові змагання за чашу УНСоюзу, спонзоровані УСЦАК-Схід.

Співак Едвард Іванко

Піяніст Тома Гриньків.

Співачка Лідія Гаврилюк; Олесь і Юрій Фурди, музики.

Квартет „Верховинки".

Помер письменник Ігор Костецький

Ню Йорк, Н. Й. — Нюйоркська Група Поетів через свого речника Богдана Бойчука повідомляє зі сумом, що в Німеччині, у вівторок, 14-го червня 1983 року, упокоївся на 70-му році життя Ігор Костецький (псевдо), драматург, прозаїк, літературний критик, перекладач, режисер і театрознавець. В Енциклопедії Українознавства (1959 рік) про св. п. І. Костецького написано, що він народився 1913 року, друкуватися почав з 1941 р., поєднував модерністичні виразові засоби (сюрреалізм, дадаїзм) з традиціоналізмом; його твори: „Оповідання про переможців" (1946), „Там, де початок чуда" (1948), п'єса „Близнята ще зустрінуться", студія „Советская театральная политика и система Станиславского" (1956). Він перекладач В. Шекспіра, Ф. Новаліса, О. Вайлда, Т.С. Елліота, Е. Павнда тощо. І Костецький видавав серію „На горі", був діяльний як журналіст. Проживав постійно на еміграції в Німеччині.

ГОЛОВНИЙ ПРОВІДНИК мусулманів в Єрусалимі Шейк Саад ель-Дін ель-Алямі видав релігійне розпорядження для мусулман вбити президента Сирії Гафеза аль-Ассада. Розпорядження має велике релігійно-символічне значення і наступило після того, як Ассад наказав вислати з Сирії лідера Палестинської Визвольної Організації Ясіра Арафата. Муфті Єрусалиму 80-літній Шейк зробив свій заклик вбити президента Сирії на тій основі, що Ассад дозволив убивство мусулман, а тому він сам більше не вважається мусулманином.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda USPS (30-420 ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Subscription: 1 year — $40.00, 6 months — $22.00, 3 months — $12.00. UNA members $1.25 a month. Change of address — $1.00. Make check or money orders payable to "Svoboda".

Postmaster: Send address changes to:

"Svoboda" • P.O. Box 346 • Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00. Для членів УНСоюзу $1.25 місячно. За кожну зміну адреси - $1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Недолітки й проблема безпеки

У зв'язку зі закінченням шкільного року в усіх американських середніх школах, запрошено до Білого Дому 140 найкращих учнів і учениць з різних стейтів. Це запрошення мало бути їм нагородою за їхню пильність та залишити на все життя спомин, яким будуть пишатися перед рідними та приятелями. Між запрошеними була й 17-річна дівчина із стейту Ню Джерзі, Арієля Ґросс. Вона виговорилася, що думає використати нагоду і передати Президентові листа, в якому поручатиме йому замороження атомового арсеналу зброї на теперішньому рівні, як це схвалила окремою резолюцією Палата Репрезентантів. Але дівчина боялась, чи їй це не пошкодить у школі. Дізнавшись про це президент Реген не тільки не відстрашив цієї дівчини від її заміру, але несподівано запросив до свого кабінету у Білому Домі і перевів з нею 20-хвилинну „дискусію". Вийшовши після того до всіх інших запрошених малолітніх гостей Президент підкреслив, що кожний і кожна має право мати такі погляди, як кому подобається, і що на це в Америці існує свобода слова, щоб без страху признаватися до своїх поглядів. „Але, — закінчив Президент, — треба тямити, що привілей (свободи думки і слова) пов'язаний з відповідальністю, щоб даний погляд був слушний".

Сімнадцятьрічна Арієля Ґрос перевела власну „пресову конференцію", на якій призналася, що в розмові з президентом Реґеном вона здебільшого мовчала і слухала та не перевивала Президентові „бо це ж таки Президент". Але вона (заявила) налякалася більше, аніж з радіо-телевізійних проголошень, коли почула безпосередньо з уст Президента, що він не відхилиться від шляху побільшення американської збройної сили, бо в цьому ґарантія миру. „Ми говорили про стратеґію війни, якої не можна виграти", — заявила резолютна дівчина.

Хоч не можна згори виключити, що 17-літня школярка настільки цікавиться проблемами оборони, що викристалізувала собі власну думку на стан атомового арсеналу, проте вірогіднішим буде здогад, що того листа до президента Реґена з підтримкою концепції „замороження" існуючого стану атомової зброї написав їй хтось інший — член родини чи хтось із приятелів з демократично-ліберального табору. Реґен давно відкинув концепцію „замороження" атомової зброї, бо це дало би перевагу Совєтському Союзові в цілому ряді різних родів зброї, особливо щодо ракет далекого засягу з атомовими „головками". Але що на цьому може розумітися навіть найбільш талановита 17-літня дівчина?! Що вона знає про Схід Европи, — що вона знає про історію російського імперіялізму, — як вона може орієнтуватися у деталях двох договорів Америки із СССР про обмеження стратегічної зброї, САЛТ І і САЛТ ІІ?! Чи та відважна талановита дівчина знає, що таке силовий чинник у політиці? Чи вона знає, що таке доктрина Кісінджера про „рівновагу сил", яку він прийняв від Меттерніха?!

Кожний американець чи американка сяк-так активні в громадському житті з амбіціями йти щораз вище по суспільній драбині, дбає про „паблік рілейшен" — зв'язок з громадою. У штабі Білого Дому заздалегідь плянують і поручають Президентові, кого він повинен запросити, з ким і де зустрітися, куди полетіти, а про зміст його виступів дбає він сам, його співробітники і його „спічмейкери" з-посеред найбільш талановитих публіцистів. Отже й оті відвідини групи середньошкільників належали до категорії „зв'язку з громадою". Президент Реґен використав нагоду, щоби підкреслити засадниче право і привілей ЗСА мати свою думку і без страху за будь-які прикрі наслідки свобідно ту свою контроверсійну думку висловлювати. А проте в даному випадку виринає сумнів: чи варто дебатувати з 17-літньою дівчинкою-школяркою над проблемою атомової зброї? Чи така навіть дуже талановита й умово розвинена дівчина має вже свій світогляд, опертий на знанні, придбаному освітою і життєвим досвідом? Чи включання у „зв'язок з громадою" — „паблік рілейшен"–20-хвилинна дебата на приватній авдієнції Президента наймогутнішої країни, оправдане шуканням всіх способів, щоби зберегти популярність Президента? Чи це не була пуста витрата часу, якого завжди замало для кожного президента ЗСА з його велетенськими конституційними правами, але й обов'язками та відповідальністю перед народом і історією?

Очевидно, Арієля Ґросс стала „геройкою" у власних очах, в очах своїх батьків і приятелів, а може й цілого її містечка. Проте, коли пригадати заввагу Президента, що треба не тільки мати свою думку, але й треба, щоби ця думка була мудра і доцільна — то виступ Арієлі Ґросс був дужe далекий від геройства.

Ярослав Курдидик

ХЕМІЧНА ЗБРОЯ ЗНОВУ АКТУАЛІЗУЄТЬСЯ

У Женеві під час розмов про роззброєння, американські представники знову висунули справу заборони всієї хемічної та біологічної зброї, при цьому вимагаючи — дуже сильної і переконливої, взаємодіючої, перевірки. Вищезгадані вимоги переходять у значній мірі всі дотеперішні міжнародні домовлення, які на самому ділі не містять у собі ніякої взаємозобов'язуючої верифікації.

Крім цього ЗСА намагаються впливати та створити в ОН міжнародну комісію для перевірки, при чому обвинувачують Совєтський Союз, як і теж його союзників, що вони вживають заборонену хемічну зброю в Афганістані та Південній Азії. А надобавок, представник Америки К. Еделман заявив, що ЗСА мають теж наявні докази для того, що, підтримувані Совєтським Союзом збройні сили Етіопії, вживали хемічну зброю проти вояків-самостійників у дуже завзятих і затяжних боях у Еритреї.

Оце вже другий рік за чергою, як теперішній Уряд настоює, щоб Конґрес затвердив початкову суму 150 мільйонів долярів обновлення хемічного арсеналу ЗСА, неодмінно потрібного того роду зброї, щоб, у випадку евентуальної війни із СССР мати хемічний арсенал для відстрашування, цього віроломного і обманливого ворога. Але, як виявляється — хемічна зброя, була саме однією із-посеред тих позицій, що її зрізав Конґрес, при устійнюванні оборонного бюджету.

Західні речники в справі озброєння кажуть, що питання хемічної зброї вимагатиме окремої і дуже чітко оформленої клявзулі, якщо йдеться про остаточне устійнювання, чи пак, — повне завершування договору про роззброєння. Деякі американські, як теж і союзницькі мілітарні аналітики, завважують із повною слушністю, що, як можна взагалі вірити урядові СССР, що він, мовляв зредукує будь-яку зброю, будь вона нуклеарного чи конвенціонального типу, у першу чергу в Европі, коли Москва, дослівно насилує і не дотримує домовлень відносно хемічної та біологічної зброї.

Міжнародні політичні речники заявляють, що якраз тепер, коли ЗСА намагаються поширити контролю і над хемічною зброєю — не маючи належної підтримки від інших країн, — то якраз цей факт підтверджує, що ЗСА ставляться дуже серйозно і вимогливо до контролі роззброєння.

Як пригадуємо, це вперше у минулому році, ЗСА вдалося здобути правдиві та переконливі докази на те, що совєтська армія в Афганістані і збройні сили у Південній Азії, яким СССР доставили хемічну та біологічну зброю, таки її вживали. Для доказу, окремій Комісії при ОН представлено було совєтські протигазові маски, на яких було видно залишки жовтого пилу, що його згодом ідентифіковано, як мікотоксин, асоційований із т. зв. „жовтим дощем". Переведені автопсії у Ляосі і Камбоджі зідентифікували і підтвердили наявність токсинів.

Але і дуже дивним-дивом комісія при ОН для розгляду цієї справи не змогла ніяким чином осягнути фінального підсумку і висліду. І для того, щоб вдоволити більшість, що її становлять країни із Третього світу, з яких чимало опинились під комуністичним впливом, — видала соломонівсько-реторичну експертизу, що мовляв, хоч і експерти з ОН були вибрані для перевірки вжитку хемічної зброї і ствердили наявність токсинно-хемічних субстанцій, але їм важко, а то й неможливо було перевірити та устійнити, якого типу були ці токсини — штучно-хемічного, чи теж природного походження?...

У висліді того роду експертиз, ЗСА тепер настоюють на тому, щоб на міжнародному форумі, перевести якнайстислішу верифікацію із теперішніми, вже існуючими домовленнями та протягом найближчого 10-тирічного періоду–унешкідливити або і знищити всі запаси хемічної зброї,включно із приміщеннями і влаштуваннями для продукції. А в майбутньому, підписання кожного домовлення, в якому не доставатиме строгих верифікаційних стандартів — слід буде вважати не лише обманом, але теж помилковим і загрозливим для дійсної і правдивої контролі роззброєння. При чому американські міродайні речники так і кажуть: „Ми свідомі того, що наші пропозиції є може і понадмірно суворі, але вони є водночасно дуже ясні, нескомпліковані, чіткі, переконливі і практичні".

Найважливіше, що політика ЗСА керується цим, щоб не вживати ніколи хемічної зброї, хіба за вийнятком відплати, тобто якщо б її поважився хтось вжити перший!

Краса — це наша сила

Заснований у 1952 році Український Національний Музей, завдяки невтомній праці його довголітнього тепер уже покійного директора д-ра Романа Вереса та кількох його працьовитих помічників, пройшов через тяжкі етапи в несприятливім оточенні, мужньо вистояв — і не занепав, а виріс і зміцнів. Тепер наша колонія на півночі Чикаго стала знана під офіційним іменем „Ukrainian Village" (до речі, це не зовсім „село". В ЗСА „село" стоїть на тім самім рівні, що й місто, відрізняється хіба розміром. Нас же у Чикаго таки не досить для того, щоб назватись „Українським Містом", ніде правди діти). Музей фіґурує у туристичних маршрутах, і до нього під'їжджає спеціяльний „культурний" автобус. Отож, до нашого музею приходять неукраїнські відвідувачі, часом і цілі екскурсії. Мусимо виправдати свою репутацію, бо в тім самім списку є і такі на ввесь світ славні об'єкти як Інститут Мистецтва, Музей Науки й Індустрії, а також і наш, покищо не на ввесь світ славний, але надійний Інститут Модерного Мистецтва.

Гості перш за все звертають увагу на наші манекени в українських строях. І вже давно стояло питання про скляні шафи для таких манекенів. Щоб дістати на те кошти, дирекція музею, а спеціяльно імпрезова референтка Анна Кульчицька та її вірна помічниця Віра Самиця, влаштували 12-го червня цього року Показ нагороджених вишитих сукенок, після чого був виграш мистецьких творів.

Хоч соняшний літній день віднадив багатьох на пікніки, ґрадуації та родинні прийняття, усе ж у приватній залі СУМА зібралось яких 150 осіб полюбуватись нашими народними шедеврами. А. Кульчицька за сценою шикувала модельок у тематичні групи, і одна за одною пані і панночки виводили на сцену барвисті, різноманітні й часом химерні вишиті й апліковані вбрання.

— Вибачаюсь, але це вбрання не підходить, — промовила упорядниця до однієї дівчини, одягненої в обтислі чорні штани й вишиту блюзку.

— Чому? За те, що штани? Чи ж то ми такі вже старосвітські?

— Ні, через блюзку. Вона румунська.

Блюзка справді була румунська, але близька до буковинської. Як подумати, то від нас крадуть, або, м'яко кажучи, позичають все що хочуть, дальші і ближчі сусіди — то може й нам можна взяти те, що гарне, трохи його зукраїнізувати та й присвоїти? Адже ж навіть наші рідні шаравари запозичені від турків, та чи тільки одні шаравари?...

Тематично сукні групувались у „народні", „княжі й боярські", бароккові", „трипільські" й мішані, що їх не можна б назвати „різні", „всякі" й „ніякі". Вони були вишиті бойківськими, буковинськими, космацькими, яворівськими, сокальськими, поліськими, київськими, полтавськими, гуцульськими й трипільськими взорами, всіми українськими стібами і навіть аплікацією. А. Кульчицька милується старовинними взірцями, що застосовують срібло, золото, намисто й навіть хутро. Цей стиль відображає часи нашої найвищої слави, і тепер ми його мусили би відновити й розвинути. Взагалі, коли порівняти з неписаними законами й догмами вишиваних вечорниць яких десять-п'ятнадцять літ тому, тепер відчувається лібералізація норм „питоменно-українського" мистецтва. Те, що раніше вважалось неможливим і „єретичним", тепер вважається гарним, модерним, свіжим і таки непомильно українським. Як і все на світі, наше мистецтво, в тім числі й вишивка, не стоїть на місці, а росте, розвивається і розквітає.

Моделі були різні. Першою вийшла Марійка Банах, вбрана в весільну сукню, вишиту ніжно по серпанку. За нею йшли пані й панночки різного віку й комплекції. Заповідачка Ліда Ткачук спеціяльно завважила: „Чому вишиту сукню мусить мати тільки молода і струнка дівчина? Відповідний крій і підібраний взір всім буде до лиця". І після цього на сцену вийшла огрядна, симпатична старша пані. Далі заповідачка зазначила, що й чоловіки можуть — і мусять — носити вишите вбрання. На ці слова з'явився, на жаль, єдиний у цім показі, чоловік у вечірнім убранні з вишитою сорочкою. А ще цікаво, що одну з сукенок вишивав 82-літній пан. Тепер же настало рівноправ'я, отож кожний чоловік може братися за голку.

У коротких перервах між групами моделей були музичні точки і акробатичний танок талановитої Люсі Струс.

Виграш, квитки вступу, і кава з солодким дали приблизно ту суму, що потрібна для скляних шаф. Отже, ця маленька мета досягнена. За це подяка належить перш за все нашим десятьом найкращим мистцям, що дали чудові твори для вигравання, ентузіястним моделям, серед яких були й деякі вправні, професійні (Мирослава Струк), працівницям Музею, що, разом із директором Емілієм Басюком, подбали про смачний буфет, а перш за все — невтомній і талановитій керівниці цієї імпрези Анні Кульчицькій, що позбирала й посортувала всі сукні, багато з них з її власної колекції. Більшість із тих сукенок було її роботи, а крім того — проєкти надзвичайно талановитої Соломії Кавки, Анни Білинської, Александри Савин та інших.

Серед моделей з'явилася також і Анна Черінь із своїми вишивками.

(Закінчення на ст. 3)

Р. Колісник

НАЙНОВІША УКРАЇНСЬКА ІМІҐРАЦІЯ У КАНАДІ

II

Двомовне шкільництво в Онтаріо

Від часу введення програми двох офіційних мов в Канаді, тобто відколи урядово визнається, що в Канаді існують і мають право на вільний розвиток англійська і французька мови, відкрилися двері до навчання в публічних школах інших, „неофіційних" мов або т. зв. „спадщинних мов". У провінціях Манітобі й Алберті дозволяється навчання української мови й йдуть намагання добитися такого права й в онтарійських школах.

Мінімальні можливості є й тепер, — сказав під час доповіді д-р Тарас Закидальський, член Комітету батьків за навчання української мови, що його очолює адвокат І. Григорович. Дотепер було дозволено вивчати інші мови добровільно, по дві і півгодини в тиждень, головно в суботу. Але це замало, бо на задовільне навчання потрібно бодай п'ять годин тижнево. Інша проблема це вчителі, які часом бувають „припадкові", не вив'язуються із своїх завдань, вчать це саме два-три роки під ряд. А від вчителів найбільше залежить успіх, бо вони відповідальні за складання навчальної програми, приписування підручників тощо. А це ще важливіше при навчанні „спадщинних" мов, бо фактично дирекція школи ними не зацікавлена у публічних школах.

В Онтаріо введено новий освітній закон, який ніби дає більші можливості для навчання інших мов, але і ставить більші вимоги до шкіл і батьків, і тим самим гальмуватиме впровадження навчання цих мов, бо вимагається певне голосування батьків та, щобільше, додаткове навчання мов продовжуватиме навчання цілої школи, де буде введена одна година навчання мови, учні цілої школи мусітимуть одну годину довше перебувати в школі. Це створює спротив серед канадських батьків і самих вчителів; вони проти перевантаження шкільництва, закидують, що ці учні, які вивчатимуть свою мову, гірше опанують англійську мову, несправедливість для платників податків, бо кошти будуть більші. Навіть в школах, де проголосовано таку „інтеґрацію", (на це мусить погодитися 50 відсотків батьків або 50 відсотків учнів даної школи), творяться батьківські комітети проти „інтеґрації", а в одній школі Торонто батьки найняли адвоката, щоб боротися проти такого рішення.

Уведення принаймні двох предметів, які вивчалися б у іншій мові, як пропонує наш батьківський комітет, бо вважає, що навчання мови п'ять годин тижнево замало, щоб її добре опанувати, немає виглядів на затвердження.

Інше питання: як зацікавити дітей, щоб вивчали інші мови? У 1982-83 шкільному році в Торонто проводилося навчання 35 інших мов (по дві і півгодини тижнево), для 9,800 учнів у всіх публічних школах. Це дуже мале число.

Про це як виглядають намагання увести навчання інших мов на практиці, — говорив Олександер Чумак, довголітній член Шкільної ради Торонто. Найбільше відчувається брак підтримки української громади. У дальшому він сказав, що давав свої пропозиції на засідання Ради, але на такі засідання не приходив ніхто з українців. Він теж мусив сам телефонувати до своїх приятелів і знайомих, щоб йому не „витикали" на засіданнях: „Where is your Community?"

Ми, найстаріша іміґрація, в Канаді, а ці, що пізніше приїхали від нас — італійці, портуґальці — мають більше зацікавлення справами шкільництва, ніж ми. Нема підтримки від українських організацій, від Комітету Українців Канади. Наше суспільство поділене,-говорив Чумак,-багато добилося успіхів у своїй професійній праці, в загальному суспільстві, але чомусь для шкільництва немає часу. А це для нас важливе, тим більше, що в публічних школах триває тенденція популяризувати марксизм, інтернаціоналізм, виступається проти ядерних бомб, проти націоналізму.

У дискусії підкреслено, що стан нашої мови серед молодих людей, як і українського шкільництва взагалі незадовільний. Замало приділяється уваги цим важливим справам у пресі, в діяльності організацій. Наша преса навіть не подала новинки про дебати, що проходили у справі шкільництва й були широко коментовані в англомовній щоденній пресі.

В деяких випадках вчать некваліфіковані вчителі і можливо, що ліпше не мати вчителя, замість такого, який не вчить, а „псує" дітей. Є випадки в наших школах, де діти „вчать" вчителя, бо вони краще знають свою мову здому, від своїх батьків.

Слід теж поробити заходи, щоб в підручниках історії, які вживаються у публічній шкільній системі, була написана правда про Україну. Це залежить найбільше від самих вчителів, які складають курс навчання і приписують підручники, хоч загальні напрямні історії видає Міністерство освіти.

Український провід

Побудова українських складових організацій (головно Комітету Українців Канади), діяльність громадських, політичних організацій і їхні проводи завжди знаходили своїх критиків. Ця тема для декого „популярна", а для багатьох-„нецікава".

Про діяльність відділу КУК-у в Торонто доповідав Іван Романчукевич. Він є заступником голови КУК-у і представником до цієї організації від Братства Католиків Канади.

КУК — центральна організація, до якої належить 36 організацій, з двома представниками і двома голосами кожна, незалежно від своєї кількости членів. Завдання КУК-у керувати політичним і культурним життям, щоб спільно вис-

(Закінчення на ст. 3)

Микола Лівицький

ДЦ УНР В ЕКЗИЛІ МІЖ 1920 І 1940 РОКАМИ

XVIII.

Так само в усіх названих країнах існували організації колишніх Вояків Армії УНР. У Франції ці організації були очолені ген. О. Удовиченком, в Румунії полк. Гнатом Порохівським, у Польщі очолювали ці організації по черзі генерал О. Загродський, генерал Базильський і генерал Кущ. В Чехо-Словаччині на чолі комбатантів стояв один час полк. А. Кмета, пізніше полк. В. Прохода. Всі вони були об'єднані в центральній організації, що її очолював генерал В. Сальський.

Всі вичислені організації еміґрантів і колишніх вояків були ліквідовані з приходом до цих країн німецько-гітлерівських військ, хоч деякі з них пробували і далі бути чинними, але вони не користувалися прихильністю окупаційної німецької влади.

Організації, про які була мова вище, не були проте такими, перед якими мав відчитуватися уряд УНР із своєї діяльности. Підзвітним уряд УНР (включно з президентом УНР в екзилі, починаючи від смерти Головного Отамана С. Петлюри) було по відношенні до організації, яка існувала якщо не таємно, то всякому разі негласно-довірочно. Була це організація, що носила назву Братство Української Державности (БУД). Ця організація постала ще в Україні, в 1917-18 роках. Як було сказано вище, частина її членів залишилася в Україні (перетворившись в Спілку Визволення України), а друга частина вийшла на еміґрацію і тут розрослася, приймаючи нових членів. Організаційна система полягала на тому, що в окремих місцевостях існували окремі т. зв. громади БУД-у, які часом навіть не зносилися між собою, будучи пов'язані взаємно проводом БУД-у. Автор цих рядків належав до БУД-у лише від 1935 року. Громади існували по таких осередках: у Варшаві 4 громади, і по одній у Львові, Каліші, Парижі, Празі, Подєбрадах, і в Букарешті. Вони здебільшого діяли і після початку Другої світової війни. Раз на два роки (часом — на три роки) відбувався з'їзд представників усіх громад. Пригадую, що такі з'їзди відбулися кілька разів у Празі, раз у Відні, раз у Карльсбаді. На цих з'їздах здавали звіти голова і члени уряду, а також президент УНР в екзилі. Там ухвалювалися напрямні діяльности уряду, приймалися зміни на становищах тих чи тих членів уряду і затверджувалася ціла політична лінія уряду. Якби на форумі цієї установи було висловлено недовір'я урядові, комусь з його членів або навіть президентові, то це безумовно потягнуло б за собою їх димісію. Отже, БУД був фактичним парляментарним тілом, яке існувало при Державному Центрі УНР.

Було б дуже цікавим відтворити тепер членський склад БУД-у. Було цих членів понад сто. Всі члени уряду (Прокопович, Лотоцький, Шульгин, Смаль-Стоцький, Славінський і т. д.), а також багато вищих військовиків (генерал Сальський, Юнаків, Безручко, Удовиченко, Кущ, Шандрук, Змієнко й інші) належали до БУД-у. Було там також багато громадян, які не належали до уряду чи до вищого командного складу. Назву кілька прізвищ: д-р Т. Олесіюк (недавно помер у Каліфорнії), суддя Соловій (помер в Австралії як Архиєпископ Варлаам), полковник і пізніше генерал М. Садовський, суддя Іножарський, полковник Палієнко (згинув під Бродами), полковник і пізніший генерал Валійський, сотник В. Шевченко (помер у Чикаґо), полковник і пізніший генерал Йосип Мандзенко (не його брат К. Мандзенко), проф. В. Андрієвський (на другій еміґрації перейшов до гетьманців), полк. А. Кмета (так само на другій еміґрації перейшов до гетьманців), інж. Плющ (дядько недавно померлого проф. Плюща), проф. Петро Холодний і його син П. Холодний молодший, М. Ковальський (помер у Дахау), М. Ковальський (помер у Парижі), полковник М. Битинський (помер у Торонто), Л. Чикаленко, М. Танцюра, Д. Геродот і багато інших. Належало також до БУД-у і досить багато жінок, як, наприклад Марія Лівицька, Зінаїда Саліковська, В. Завадська (померла в Торонто), Н. Холодна та інші.

Довголітнім головою БУД—у був проф. Борис Іваницький (перший голова УНРади з 1948 року). Його заступником був проф. І. Кабачків. Останнім секретарем БУД-у був М. Лівицький, останнім скарбником суддя В. Соловій.

На другій еміґрації, приблизно від 1946 року, було започатковано другу, допоміжну для БУД-у організацію під назвою Союз Української Державности, СУД. Туди приймалося членів, які пізніше, мали б перейти до БУД—у. Але БУД був розв'язаний і припинив свою діяльність в 1948 році, після створення Української Національної Ради.

(Продовження буде)

Найновіша українська...

(Закінчення зі ст. 2)

тупати, дбати про розвиток української культури— бути добрими українськими амбасадорами, — говорив І. Романчукевич.

Недомагання: організації посилають до КУК невідповідних делегатів, які не можуть чи не хочуть вив'язуватися як слід; повинні посилати своїх найкращих людей. Організації, як і суспільство, мало цікавляться працею і турботами КУК-у, а молодих людей до праці дуже важко знайти, хоч маємо організації молоді; наприклад, для тримання шнура для порядку під час демонстрації у річницю 50-ліття голоду в Україні треба було 100 людей, а з важким трудом вдалося зорганізувати 50.

Існує велике зрізничкування, забагато організацій. Колись І. Романчукевич чув українську приповідку, яка казала, що „де два українці, там три політичні партії", а тепер він думає, що „де два українці, там чотири організації".

Причини такого стану: люди, особливо молоді, мало обзнайомлені з нашими справами, мало читають, тому народжується байдужість, або й ворожість. Відомо, що найкраще виховання починається в хаті, і як цього патріотичного почуття не винесеться з дому, тоді важко щонебудь очікувати. В багатьох наших людей немає громадського способу думання.

І. Романчукевич– свідомий недоліків, знає, що КУК-ві бракує фондів і людей до роботи, але він теж думає, що треба залишитися в КУК-у і старатися поліпшити справи і діяльність цієї надбудови. Він є українець і знає свою відповідальність, тому працює у КУК-у, хоч на це немає багато часу.

Про альтернативу, як поліпшити наше організаційне життя, говорив професор Юрій Даревич. На самому початку він зазначив, що в Канаді більше людей українського походження, ніж у деяких теперішніх державах, а в Торонто більше живе українців, ніж у передвоєнному Львові. Ми живемо як рівноправні громадяни серед канадського суспільства. Ми приїхали сюди не як завойовники — як англійці і французи — тому наша мова і культура повинні розвиватися динамічно. Ми маємо великі успіхи у професійних і інших галузях, але в організаційному житті в нас навпаки. Основне завдання КУК-у заступати українські інтереси перед канадським урядом, але КУК виконує це своє завдання слабо, а уряд зацікавлений нами мінімально. Та КУК не може ефективно діяти у теперішній структурі — це інституція, яку не можна порівняти до уряду, а її скорше можна порівняти до Організації Об'єднаних Націй, в якій існує право вето й вона тому неефективна.

Складові організації не дуже зацікавлені діяльністю КУК-у, їх більше цікавлять свої організаційні інтереси, але шість головних організацій мають монополь в КУК-у і нічого не вдасться там змінити. Тому для молодих людей, які мають інший підхід до організаційного життя, такі форми завузькі; вони не зацікавлені йти працювати до таких організацій, в яких не вдасться нічого змінити. Мабуть, молодим людям прийдеться створити нові форми діяльности в новій організації, яка відповідала б їхнім вимогам і зацікавленню.

У дискусії підкреслено непропорційність фінансових і людських ресурсів, які стоять до розпорядження нашій централі у порівнянні до її складових організацій; наприклад, Відділ КУК-у в Торонто має бюджет 36,000 долярів, а Пласт — 160,000. Порівнювалося діяльність Жидівського конгресу з КУК-ом: жиди мають у своїй централі 140 працівників, а українці — 4-5. Щоб провести зміни, забере деякого часу; є в нас віддані люди, які будуть вести діяльність нашого організаційного життя, тільки треба для них створити відповідні організаційні форми.

• • •

Голова Конференції Марко Бойцун у заключному слові сказав, що наше організоване життя тепер у переходовій стадії — старі діячі відходять, а молоді шукають за новим способом діяльности. Це можна порівняти до стану після Першої світової війни в Галичині, де молоді знайшли нові форми для свого вияву. На це складаються різні причини: історичні — люди повертаються до джерел своєї історії, економічні — теперішній господарський стан, психічний — людина, яка ніколи не була іміґрантом не розуміє іміґранта. Щоб з'єднати дії, треба багато часу, багато зусилля, але ми мусимо це зробити", — говорив М. Бойцун.

Комітет плянує чергові конференції і сподівається, що восени в них зродяться ідеї, яка організаційна форма матиме найбільші можливості на успіх.

Краса...

(Закінчення зі ст. 2)

— А що ви тут робите? Ви ж письменниця! —

— Та от наші люди літературою не дуже цікавляться. Онде Віра Вовк і Леся Храплива витинанки ріжуть, Докія Гуменна мальованки вимудровує, а я вишиваю.

Кінцева заувага: закінчилась вистава, модельки чимдуж швидше поскидали свої князівські та боярські сукні й вийшли в залю в джінсах і строкатих сукнях. Вишита краса піде знову до скринь. А чи не краще було б носити наше вбрання до театру, в гостину до своїх і до чужих, а також і на працю до бюра? Добре було б для пропаґанди!

Г. Ч.

Кардинал Владислав Рубін у Святоуспенському Храмі в Мисисаґа

Запляновану Владикою Ізидором Борецьким подорож і зустріч Кардинала Владислава Рубіна, відпоручника Святішого Отця Папи Івана Павла II і префекта Священної Конгреґації Східніх Церков, з українцями-католиками Східньої Епархії Канади розпочалися у четвер, 9-го червня 1983 року.

Наш величний храм Успення Богоматері в Мисисаґа був місцем Пасхального Молебня, в якому взяли участь запрошені гості–делеґати українських церковних і мирянських організацій з близьких і дальших міст провінції Онтаріо разом із своїми парохами.

Молебень відправляли Кардинал Владика Рубін, Владика І. Борецький в асисті численного духовенства, а співав хор—Крилос. Достойний гість у своєму зверненні до вірних говорив із признанням про важкі початки української Церкви в Канаді та про великий ріст релігійного життя українців за цей пройдений час. Згадав він і про вклад нових припливів іміґрації в релігійне життя в перед- і повоєнних роках.

Тему цю дещо поглибив у своєму слові наш Владика Ізидор, навівши неповторний приклад працьовитости піонера-священика о. Івана Волянського, який, між іншим, був парохом Блаженішого Патріярха Йосифа та охрестив нашого Владику. Нам було цікаво довідатись, що о. Волянський не тільки заснував першу українську церкву на північно-американському континенті, але пізніше, разом із своєю нерозлучною дружиною, об'їхав цілу західню півкулю, заклавши 67 парохій. Це звучить у теперішні часи дуже просто, але в той час це була справді неабияка жертва рушати в незнану дорогу по північно-американському континенті, не говорячи про південно-американські країни. Там серед важких обставин поховав о. Волянський свою дружину, а сам пізніше повернувся до Галичини, де закінчив свою душпастирську дорогу.

Наш невтомний парох, о. крилошанин Матвій Берко у привітальному слові з священичою відданістю виявив радість з нагоди відвідин Кардиналом Рубіним нашого непересічного красою храму, який посвятив Блаженніший Патріярх Йосиф у 1976 році. Одночасно з великою дозою національного й релігійного бажання звернувся він до достойного гостя, кажучи: „Ваша Еміненціє, сьогодні користаємо з нагоди ваших цінних відвідин Торонтонської Епархії, щоби запевнити вашу Еміненцію про вірність і льояльність Апостольській Столиці нашого духовенства. Та, коли пригадуємо собі, що великий подвижник Митрополит Андрей відновив прадавню ідею всеукраїнського Патріярхату, нехай це наше бажання шістдесят і кілька років пізніше виєднати признання Апостольською Столицею нашого Первоієрарха першим українським Патріярхом—не буде інтерпретоване як брак льояльности Світлішому Отцеві. Ми свідомі витрачених зусиль наших славних і світлих попередників, почавши від святого священномученика Йосафата аж до Великого Митрополита Андрея у справі з'єднання всіх українців. Тому саме у тому світлі висловлюємо це бажання наших вірних, бо у серцях всіх нас—Блаженніший Йосиф є нашим Патріярхом". На закінчення просив наш парох о. Берко передати щире запрошення Святішому Отцеві відвідати святоуспенський собор при нагоді відвидин Канади в наступному році.

Після закінчення Молебня всі делеґати українських церковних і мирянських організацій та представники інших національностей (понад 20 осіб), як також численна кількість українських священиків ввійшли в чудово удекоровану церковну залю, освітлену синьо-жовтими світлами з написом „Вітайте, Еміненціє" над дверима.

У притворі церкви вітають Кардинала В. Рубіна хлібом-сіллю Тамара Зазуля і о. крилошанин Матвій Берко, парох. Побіч Кардинала (зліва) Владика Ізидор і о монсеньйор Р. Бруні, секретар Владики Рубіна.

Достойного гостя у товаристві нашого Владики і монсеньйора Ренато Бруні, привітали хлібом і сіллю голова Патріярхальної Ради, Тамара Зазуля і Марта Хомин, голова Українців Католиків торонтонської епархії, як також діти цілоденної школи св. Софії,та разом із о. М. Берком і Лицарями Колумба ім. А. Шептицького, провели до почесного столу, де, крім згаданих осіб, сиділи отці митрати П. Хомин, В. Філевич, І. Сиротинський; д-р Ю. Пелех, голова Українців-Католиків Канади; Марія Долішна, голова Ліґи Українських Католицьких Жінок Канади; д-р М. Куштепа, голова Братства Українців Католиків Канади; о. д-р Р. Даниляк, канцлер Торонтонської Епархії; о. д-р М. Стасів, голова церковного суду Торонтонської Епархії.

Господарем святкової трапези був д-р П. Глібович, який, вітаючи Кардинала В. Рубіна й усіх присутніх, коротко сказав про незвичайний ріст нашої епархії, де від 1949 року число українських католицьких церков зросло від 17-ти до 74-ох; українських священиків тепер є 100 у порівнянні до 28 в 1949 році, і в додатку ще 13 дияконів.

Закінчуючи своє вступне слово, він просив передати від усіх присутніх молитовний привіт Папі Іванові II і нашому Патріярхові Йосифові та просив молитов за нашу дальшу працю, як також спеціяльних молитов за 7 мільйонів жертв штучного голоду, заподіяного комуністичним урядом, та за наших братів і сестер в Україні, які в ім'я правди і Христової Церкви гинуть від катів совєтського уряду.

Замість вступної молитви жіночий хор „Ясмин" при церкві Святого Успіння під управою Олени Глібович проспівав „Христос Воскрес" муз. А. Гнатишина, сольо Анни Ящишин.

Короткий, але, як завжди, змістовний привіт від усіх Українських Католицьких Організацій передав д-р Ю. Пелех, закінчивши побажанням многих літ, до чого долучилися всі присутні відспіванням многоліття.

Потім виступили учні цілоденної школи св. Софії при нашій парохії, які продеклямували „Пам'яті Митрополита Андрея" Лесі Храпливої у підготовці Дарії Даревич, та квінтет учениць цієї школи в підготовці Люсі Войтек, у супроводі гітари (о. Ґаладза) і мандоліни (о. Ю.Куто) виконав „Кличе спалена пісня" муз. В. Чинча та „Рушничок" муз. Г. Майбороди. Танцювальний ансамбль „Барвінок" під керівництвом Андрія Малета виконав „Гопак". Жіночий хор „Ясмин" у фортепіяновому супроводі Христини Шевчук закінчив цю частину вечора піснями: „Пренепорочна Діво Маріє" муз. А. Гнатишина, „Зоре моя вечірняя" народна мелодія „За тебе, Україно" муз. С. Людкевича.

Святкову Зустріч-Вечерю почав і закінчив Кардинал Владислав Рубін молитвою, а гості– учасники ще довго ділилися враженнями про цей вечір.

Ми щасливі, що наша парохіяльна родина мала нагоду гостити достойного відпоручника Святішого Отця та віримо, що Кардинал В.Рубін із цієї зустрічі зрозумів наші думки й бажання, сповнення яких так потрібне для дальшого посилення нашого духу в обороні нашої Церкви та збереження наших прадавніх традицій; що ми тільки хочемо почуватися рівнорядними з іншими католиками східнього обряду, признаючи нам Апостольською Столицею український Патріярхат.

Т. Г.

Відбулись Загальні збори КОУАО в Ню Йорку

Загальні Збори Комітету Об'єднаних Українсько-Американських Організацій метрополітального Ню Йорку Відділ УККА відбулися 16-го червня ц.р. в Українському Народному Домі. Присутніх--32 уповноважнених представників місцевих організацій. До президії зборів покликано з молодшої ґенерації молодого економіста Богдана Гаргая, який речево і, головне, спокійно проводив нарадами, та секретаря мґра Ярослава Дацькова. Від парохії св. Юра о. Тарас Прокопів, ЧСВВ, започаткував збори молитвою і коротким привітанням, закликавши до корисної об'єднаної громадської праці.

За працю в минулій каденції звітували: голова інж. Михайло Шпонтак; секретар мґр Осип Рожка; скарбник Микола Хоманчук; імпрезовий референт Олена Гентіш; пресовий референт Оксана Луцька; Контрольна комісія—Микола Кузик.

У звітовому році 1982—83 Управа КОУАО перевела ряд успішних акцій та імпрез: відзначення 40-річчя Української Повстанської Армії, Листопадові роковини, концерт, присвячений українському композиторові К. Стеценкові, святкування української державности і соборности, концерт у пошану Тараса Шевченка. Із зовнішніх акцій Комітету ОУАО були—участь у Тижні Поневолених Народів з численою українською групою, переведення Дня української державности в Сити Гол з проклямацією посадника міста Ню Йорку Едварда Кача та губернатора Маріо Квомо, та успішна багатотисячна всегромадська Маніфестації в 50-річчя голодового ґеноциду на українських землях, що відбувалися в Ню Йорку 4-го червня ц.р., її ініціятором і головним рушієм був КОУАО. Поміщені коментарі в нюйоркських щоденниках—„Дейлі Нюз", „Ню Йорк Таймс" та висвітлювані новини на каналах нюйоркської телевізійної мережі з приводу цієї маніфестації були доказом, що того роду акції повинні бути багатолюдні та відбуватися по більших містах Америки для інформацій неукраїнського світу про події з історії українського народу. Заходом КОУАО були вислані два автобуси до Вашінґтону з учасниками на таку ж маніфестацію.

У звіті пресового референта висловлено подяку редакціям українських щоденників „Свобода" і „Америка" за поміщування інформацій і дописів про працю КОУАО.

Уступаючий голова подякував також за добру співпрацю з українськими Церквами, українським крамницям „Арка", „Еко", „Сурма"—за безкорисний розпродаж квитків на всі імпрези Комітету. Про працю уступаючої Управи збори висловилися з признанням та устами Контрольної комісії М.Кузика наділили абсолюторію.

У склад нової управи Комітету Об'єднаних Українсько-Американських Організацій міста Ню Йорку ввійшли: голова—інж. Михайло Шпонтак,вибраний через аклямацію на четверту вже з черги каденцію; заступники голови—д-р Юрій Волинець, д-р Аскольд Лозинський, мґр Ярослав Савка, Леся Ґой, мґр Василь Сосяк; секретар—мґр Осип Рожка; фінансовий референт—Микола Хоманчук; імпрезовий референт—Олена Гентіш; організаційний референт—інж. Микола Коковський; референт національного фонду—Лев Пришляк; пресовий референт—Оксана Луцька; зовнішні зв'язки—Борис Потапенко, Богдан Гаргай, Ігор Длябога, Контрольна комісія—Іван Винник, Григорій Цебрій, Микола Кузик, Ярослав Дацьків; товариський суд—мґр Онуфрій Германюк, д-р Аскольд Лозинський, Михайло Фурда, Володимир Костик; вільний член—ред. Володимир Левенець.

Крім управи, обрано ряд комісій, завданням яких буде допомагати референтам у виконанні наміченої праці комітету.

На закінчення зборів новий голова,подякувавши за вибір та співпрацю в минулому, заявив, що підтримуватиме проєкт поставлення в Ню Йорку пам'ятника жертвам українського голодомору.

Збори закінчено відспіванням українського національного гимну.

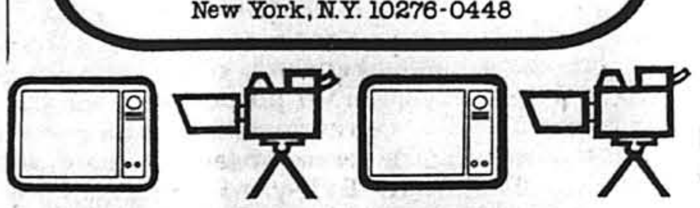
О. Л.

ПРЕЗИДЕНТ РОНАДЛ РЕҐЕН, виступаючи за невідкладну допомогу зруйнованому довголітніми війнами Ливанові, підписав у понеділок законопроєкт надання такої допомоги цій країні в сумі 251 мільйон долярів у формі додаткової економічної і військової допомоги ще цього року. „Фінансування, узаконене цим актом, значно допоможе економічній розбудові і політичній стабільності цієї країни, а також допоможе міжнародним зусиллям зміцнити суверенність і незалежність Ливану", — заявив Президент.

У співпраці з СУСТА та ТУСМ, RMS Video Productions приготовляє документальний фільм під назвою „ШТУЧНИЙ ГОЛОД В УКРАЇНІ-1932-33," який передаватиметься на публичних та комерційних стаціях в ЗСА й Канаді.

Якщо Ви вважаєте важним висвітлювати цей фільм у чуженецькому світі в 50-ту річницю цієї великої трагедії в нашій історії, то просимо допомогти нам у цьому ділі своїми пожертвами, як також документацією:

RMS Video Productions
P.O. Box 448
New York, N.Y. 10276-0448

CONTRIBUTIONS

1.	„Самопоміч", N.Y., N.Y.	$500.00
2.	Mr. and Mrs. R. Iwanycky, N.Y., N.Y.	500.00
3.	St. George Ukrainian Festival, N.Y., N.Y.	243.00
4.	Garden State Ukrainian Festival, New Jersey	103.50
5.	Ukrainian Orthodox Federal Credit Union, N.Y., N.Y.	100.00
6.	Mr. M. Luchuf, N.Y., N.Y.	75.00
7.	Ms. O. Kozak, Dearborn Hts., Mich.	50.00
8.	Mr. M. Boluch, Acituate, Mass.	50.00
9.	Mr. U. Fedoryshyn, Munich, W. Germany	30.00
10.	Mrs. L. Temple, Atlanta, Ga.	20.00
11.	Mr. M. Mowchan, Newtington, Conn.	10.00
12.	Mr. P. Tkach, Warren, Mich.	10.00
13.	Ms. L. Berezowsky, Jakson Heights, N.Y.	5.00

Ділимося сумною і болючою вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що в понеділок, 27-го червня 1983 року в Ню Йорку, Н. Й. помер на 71-му році життя

бл. п.

МИКОЛА ГУМЕНЮК

ПАНАХИДА буде відправлена в похоронному заведенні П. Яреми, 129 Іст 7-ма вул. в Ню Йорку, Н. Йорк, 1 липня 1983 р., о год. 7-ій веч.

По Панахиді Тіло Покійного буде перевезене до Свято-Троїцької Катедри у Вільямсбурґ — Бруклин при 185 С. 5-та вулиця.

В суботу, 2-го липня 1983 р. СЛУЖБА БОЖА о год. 9-ій ранку Тіло Покійного буде поховане на українському православному цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Болючою втратою прибиті:

дружина — МАРІЯ
сини:
КОНСТАНТИН
ЮРІЙ з дружиною ЛЮБОЮ
брат — ІВАН з дружиною і цілою родиною
сестри:
НАДІЯ
ФІОФІЛА
ВІРА
І МАРІЯ
внуки — АНДРІЙ, НІНА І ДАМЯН
Ближча і дальша Родина в Україні, Польщі й Америці

Ділимося з Родиною, Приятелями і Знайомими сумною вісткою, що в неділю, 26-го червня 1983 року, помер, ненадійно, на удар серця, на 63-му році життя в Бостоні, Масс.

наш Найдорожчий і Незабутній

ЧОЛОВІК, ТАТО І БРАТ

бл. п.

д-р АНТІН СЛИЖ

професор мікробіології Університету Шипенсбурґу, Па., любитель хорового мистецтва і довголітній хорист студентського хору в Празі і Мюнхені.

ПАНАХИДА в середу, 29-го червня 1983 р., о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні П. Яреми в Ню Йорку.

ПОХОРОН в четвер, 30-го червня 1983 р. з того ж заведення о год. 9-ій ранку до церкви св. Юра в Ню Йорку, а відтак на український православний цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

В глибокому смутку:

дружина — КАРЕН
доні — СТЕФАНІЯ І МІШЕЛ
брат — ВОЛОДИМИР з дружиною БОГДАННОЮ та дітьми МАРКОМ, АДРІЯННОЮ І ЮРІЄМ
сестри:
МАРІЯ ФІШЕР
ЯРОСЛАВА ПАНЧУК з чоловіком ЯРОСЛАВОМ і дітьми РУТОЮ з чоловіком АНДРІЄМ РІПЕЦЬКИМ І ХРИСТЕЮ
ДАРІЯ САМОТУЛКА з чоловіком ТЕОДОСІЄМ та дітьми ОКОЮ, ЕВГЕНОМ І МАРТОЮ
вуйки:
о. ВОЛОДИМИР ШУХЕВИЧ з дружиною НАТАЛІЄЮ та родиною в Канаді
БОГДАН ЖОЛКЕВИЧ з дружиною ГАЛИНОЮ в Австралії
кузини:
РОМАН СЛИЖ з дружиною ІРИНОЮ та дітьми
СТЕФАН СКРИБАЙЛО з дружиною МАРТОЮ і дітьми
ЯРОСЛАВА КРИШТАЛОВИЧ з чоловіком ЯРОСЛАВОМ і родиною
ЛЮБА ЯЦИШИН з чоловіком АНТОНОМ і родиною

Новий фармацевт і доктор медицини

Радіємо, бо наша українська громадськість ЗСА щорічно збагачується медичними професіоналами, які черпаються з рядів нашої молоді — юнаків-хлопців, дівчат, які відважно з непохитним завзяттям, відданістю до наполегливої праці та запалом віддали свою молоду енерґію для надзвичайно великої відповідальности в ділянці фармацевтичних наук та в секторі медицини.

Тому і наше Українське Лікарське Товариство радіє і з гордістю та пошаною прийме молодих лікарів у свої вже трохи спорожнені ряди.

Радіє з цієї нагоди і українська громада в Сиракюзах, Н.Й. а особливо парафія св. Луки до якої належить молодий лікар Йосип Вертишин і його батьки, Йосип і Ніна, з роду Філімончук. Вертишини, надзвичайно діяльні парафіяни цієї невеликої парафії, яка спромоглася на чудову новозбудовану церкву і клясичну залю з модерним устаткуванням.

Й. Вертишин народився 6-го квітня 1956 року у Сиракузах, де, закінчивши початкову освіту, навчався у середній школі Каркорен та в Школі Українознавства в 1962-74 роках. В липні 1974 року він був прийнятий в Массачусетський фармацевтичний коледж у Бостоні, Масс.

Д-р Йосип Вертишин

Після п'ятирічної наполегливої праці, під час якої три рази попадав на листу декана , ґрудуював із відзначенням 24-го травня 1979 року та отримав диплом зі ступенем бакалавра в ділянці фармацевтики.

Молодий фармацевт не зупинився на цьому науковому ступені, а вирішив продовжувати й поглиблювати свої медичні знання. В липні того ж року вступив на медичні студії в коледж педіятричної медицини, де також був двічі на листі декана , а 24-го травня 1983 року закінчив навчання, отримавши диплом доктора медицини в педіятричній ділянці.

Молодому лікареві бажаємо дальших успіхів у його відповідальній праці.

І.П.Ф.

Відбулось Пленарне...

(Продовження зі стор. 1)

теперішня голова Освітньої комісії УІА, про досі виконану весняну програму і пляновану осінню програму, яка включатиме шість курсів, акредитованих Гантерським коледжем і Нюйоркським та Колумбійським університетами, а саме: українська мова і культура, які виклдатиме д-р Зірка Дерлиця; українська історія — д-р Анна Процик; незалежні студії — проф. Василь Омельченко; українська література — проф. Юрій Шевельов. Курс спонзорований Інститутом: розмовна українська мова — д-р Олександра Кисілевська-Ткач.

Курси суспільної служби: коректúвне читання, вправи для здобуття горожанства, розмовна англійська мова, орієнтація американського способу життя, письменність, курси для здобуття високошкільного диплому. Викладачами цих курсів будуть кваліфіковані учительські сили.

Вокальна академія і курси гри на фортепіяні. Серії лекцій професорів УНІГУ. Гра на бандурі та її будова. Кляси малярства — маестро Яків Гніздовський.

Лідія Савойка, голова Комісії суспільної опіки УІА, описала три успішні семінари для старших громадян з участю понад 150 осіб на кожному з них, з інформативною, розваговою і кулінарною (безплатний полуденок) програмою, ініційовані УІА і фінансовані окремим фондом імени Л.Савойки, яка вела ці дуже корисні зустрічі. Прочитано два листи, а саме: один від Владики Василя Лостена, другий від Дженет С. Сейнер, комішенера Відділу для старших віком міста Ню Йорку, у яких автори хвалять діяльність Комісії Суспільної опіки і пропонують їх поміч.

Звітодавець д-р Р. Сочинський, голова Комісії Громадських зв'язків, сказав, що в останніх кількох місяцях вислано три пресові повідомлення про діяльність Інституту до 28-ми українських часописів у вільному світі українською мовою, виключно з „Голосом Америки" і „Радіо Вільна Европа", та до п'яти періодиків, що мають англомовну частину. Поміщено дві сторінки під заголовком „Вісті УІА" у „Свободі", а саме: 17-го лютого ц.р. із шістьома статтями і сімома фотографіями, та 3-го травня з дев'ятьма статтями і трьома фотографіями. В англомовному „Українському Тижневику" поміщувано реґулярно дописи членів Комісії. Заступник голови Комісії Юрій Мартинюк створив підкомісію інформації та разом з ред. Романом Чайковським й іншими молодими особами видавав інформативні брошури, програмки і календарі імпрез Інституту.

Після закінчення формальної частини Пленарного засідання члени Ради Директорів ще довго розмовляли про активності, які бурхливо розвиває Інститут і про які вчасно й добре інформує преса нашу діяспору. Всі або майже всі апробують цю діяльність і стоять безумовно за Інститутом. Відгук від громадянства досі добрий і у фінансовому відношенні. Одначе Рада Директорів повинна далі звертатися до української спільноти підтримувати й надалі свій Інститут, збільшуючи членство, посилаючи свої датки, дари і пожертви, бо все, дійсно все, йде на користь української культури, на користь нас усіх. Вся праця, — запевняли директори, — проходитиме й далі так само, не залежно від рішення міста щодо податків, але підтримка громади й надалі потрібна — може навіть у більшій мірі, ніж це було дотепер. Український Інститут Америки разом і в співпраці з іншими українськими й неукраїнськими культурними установами добиватиметься позитивної ухвали від міста до переможного кінця. І в цьому ми усі маємо допомогти Інститутові. Адреса УІА: Ukrainian Institute of America, 2 East 79th Street, New York, N.Y. 10021. Телефон: (212) 288-8660.

Філядельфійська Округа УНС виграла автомобіль

Філядельфія, Па. (с.г.) — Український Освітньо-Культурний Центр у Філядельфії впровадив в життя дуже розумну і практичну акцію продажі уділів на сплачення боргу. Особи, ораганізації чи установи, які закуплять уділ за 250 долярів стають членами центру, а при тому мають можливість виграти одну з дуже цінних нагород, як, наприклад, 1,000 долярів готівкою, вакації на Бермудах, або автомобіль. До виграші тих цінних нагород є управнені також особи, які закуплять квиток за 50 долярів.

Відбуваючи останні Річні збори Округи, зібрані союзовці схвалили закупити в Центрі уділ за 250 долярів і цей уділ був щасливим тому що квиток число 2012 дав нагоду Окрузі виграти автомобіль „Форд-експорт" вартости 4,000 долярів, закуплене по зниженій ціні в автомобільному підприємстві, якого власником є Іван Гинявський.

Автомобіль Окрузі не потрібний і тому Управа під час спеціяльних нарад в дні 10-го червня вирішила вартість авта, тобто суму 4,000 долярів розділити на три частини. В першу чергу вирішено призначити для Центру 1,750 долярів на сплачення боргу, других 1,750 долярів задержано на сплачення власного морґеджу, який затягнено на закуп Дому для вжитку Округи. Також Управа пам'ятала і про Український Спортовий Осередок „Тризуб" для якого призначено 500 долярів.

Вашінґтонський...

(Закінчення зі стор. 1)

місій стоїть багато завдань, які вимагають посвяти часу, знання, професейного підходу, такту і зв'язків з американським політичним світом і засобами інформацій. Назвемо лише деякі з цих завдань: виготовлення матеріялів про Великий голод для членів Конґресу і засобів масової інформації, памфлетів для виставок документів, програмок для учасників Концерту, текстів для учасників походу, листівок для розповсюдження в місті, полагодження багатьох деталів, зв'язаних з прийняттям у Конґресі (заля, прислуга, харчі, ескорти для гостей, програма під час прийняття тощо), перевезення, впорядкування і обслуга виставки про Великий голод, організація походу, голосники, підбір промовців, запрошення визначних гостей на Концерт та їх розміщення і тому подібне.

Відрадним фактом є те, що до праці в цих комісіях зголосилось уже чимало ентузіястів з молодшого покоління, які знають добре англійську мову, відносини в столиці і американський стиль праці, мають зв'язки з американцями і розуміють, що 50-ліття народовбивчого голоду в Україні — це не тільки час вшанування пам'яті жертв тієї небаченої доти демографічної катастрофи, але також нагода для популяризації загально української справи.

Деякі комісії все ще поповнюються новими добровольцями, і тому повний їх склад буде опубліковано пізніше.

Очевидно, для виконання усіх завдань буде потрібна допомога також багатьох інших людей як з Вашінґтону, так і з інших міст. На нараді подано думку створити окрему секцію для зв'язків з українською громадою Вашінґтону, щоб одержати від місцевої громади якнайбільшу допомогу людьми.

Для здійснення усіх намічених плянів потрібна значна сума грошей. Організації — члени Крайового Громадського Комітету переводять збірку грошей на фінансування запляннованих акцій та імпрез, яку повинні підтримати своїми пожертвами всі свідомі українці.

Дві пресові комісії інформуватимуть про поступ у виконанні завдань окремими комісіями: одна — англомовну пресу, друга — українську.

Одна з учасниць наради подала думку звернутись через нашу пресу до всіх українських громад, де вже відзначено річницю Великого голоду, щоб вони надіслали вашінґтонському Комітетові імена конґресменів, які там виступали з промовами, тексти їх промов, якщо такі є і відгуки місцевої американської преси на ті Жалобні урочистості, бо ці матеріяли можуть бути допоміжні в оргаізуванні та розголошенні акцій у Вашінґтон.

На нараду загостила відома громадська діячка д-р Катерина Кохно, свідок голоду в Україні, яка виголосила тут змістовну доповідь про цей Український голокост та його причини. Присутні з увагою вислухали її доповідь, а голова англомовної пресової комісії А. Білик заявив, що він вживатиме заходів, щоб місцеві телевізійні станції використали її інформації і фільм про документи голоду, який має д-р К. Кохно.

ФРАНЦУЗЬКЕ РАДІО повідомило в понеділок, 27-го червня, що Франція рішила допомогти законному урядові Чаду в боротьбі проти нападу спільних сил заколотників і Лівії та терміново вислати до Чаду військову допомогу, включаючи протитанкову зброю, ракети різного призначення та інше необхідне військове спорядження і зброю. В радіоінформації говориться, що допомога буде переслана повітрям негайно. Газета „Лє монд", цитуючи міністра оборони Франції Шарля Ерні, заявила, що покищо не передбачається висилки французького війська для допомоги Чадові, колишній колонії Франції у Північній Африці.

НАДЗВИЧАЙНО СКЛАДНІ та вдосконалені електронні системи попередження та протиракетні системи можуть довести до стану, коли несподіваний напад ядерноракетних сил противника стане неможливим, так заявляє видавець книжки про військовий зв'язок. Британський експерт з електроніки Боб Реґґет говорить, що ворожі ракети можна буде виявити в момент їх випуску і негайно відвернути їх з курсу електронними приладами або знищити лазерними променями з космосу. Але одночасно Реґґет остерігає, що Совєтський Союз постійно підриває західнє першенство викраданням секретів науки і техніки, а також своїми власними зусиллями в напрямі розвитку складних систем як оборони, так і нападу.

ЄГИПЕТСЬКИЙ ГЕНЕРАЛ, який воював з ізраїльтянами в 1973 році, став губернатором столиці Каїру і воюватиме тепер з брудом столиці Єгипту. Найскладнішою проблемою свого життя генерал Юсеф Сабрі Абу Талєб вважає привести до порядку занечищене і засмічене багатомільйонове місто, найбільше в арабському світі. Єгипет був зайнятий весь час війною з Ізраїлем і не призначав жадних коштів на упорядкування міст. В Каїрі сміття викидають через вікна на вулиці або дахи і балкони сусідніх будинків. Гаряче сонце висушує весь бруд, і він у вигляді пилюки разом з піском з поблизької пустелі закриває синє небо Каїра сірою пеленою, немов туманом. Сам Талєб з приводу очищення Каїру сказав: „Це буде одною з найважчих проблем у світі".

РЕЧНИК КУРДСЬКИХ повстанців заявив у неділю, 26-го червня, в Лондоні, що повстанці в північній частині Іраку в останніх запеклих боях вбили понад 70 іракських вояків і збили один гелікоптер. Повідомлення говорить, що повстанці змели цілий десант іракських вояків, які висадилися з гелікоптера на горі Маненде, яка панує над районом Каля Діза. Повідомлення також говорить, що повстанці не зазнали жадних втрат.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

АНТОНІНА ЯКИМЧУК, член УНС Відд. 137-го ім. Б. Хмельницького в Вест Істон, Па., померла 3-го березня 1983 року на 80-му році життя. Нар. в 1902 році в Завічці, Україна. Членом УНС стала в 1951 році. Залишила в смутку друзів і приятелів та союзову громаду. Похорон відбувся 7-го березня 1983 року на цвинтарі св. Духа в Вест Істоні, Па.

Вічна Їй Пам'ять!
Стефан Колодруб, секр.

СТЕПАН ТИНЯК, член УНС Відд. 206-го Т-ва „Запорозька Січ" в Вунсакеті, Р.І., помер 25-го квітня 1983 року на 63-му році життя. Нар. 23-го грудня 1919 року в Менвилл. Членом УНС став 1939 року. Залишив у смутку брата Григорія і три сестри: Анну, Марію і Галину та дальшу родину. Похорон відбувся 27-го квітня 1983 року на цвинтарі св. Степана в Менвиллі, Р.І.

Вічна Йому Пам'ять!
Леон Гардінк, секр.

ІВАН ВІШКА, член УНС Відд. 230-го Т-ва ім. св. Івана Хрестителя в Янгставні, Огайо, помер 26-го квітня 1983 року на 63-му р. життя. Нар. 1920 р. в Зах. Україні. Членом УНС став 1963 року. Залишив у смутку дружину Олену, доньок Ірину і Меріен, сина Даниїла. Похорон відбувся 28-го квітня 1983 року на цвинтарі „Кальварія" в Янгставні, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!
П.Ліщак, секр.

ПЕТРО ХАНЕВИЧ, член УНС Відд. 155-го Т-ва „Запорозька Січ" в Перт Амбою, Н.Дж., помер 17-го лютого 1983 року на 60-му році життя. Нар. 20-го липня 1922-го року в Західній Україні. Членом УНС став 1962 року. Залишив у смутку дружину Юлію. Похорон відбувся 19-го лютого 1983 року на українськім цвинтарі Богоявлення в Говплон, Н.Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Меланія Льоренс, секр.

МАРІЯ КАРИШИН, член УНС Відд. 204-го ім. А.Гончаренка в Ню Йорку, померла 6-го квітня 1983 р. на 91-му році життя. Нар. 1892 року в Україні. Членом УНС стала 1938 року. Залишила в смутку Стефанію Ушак. Похорон відбувся 9-го квітня 1983 року на цвинтарі св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!
Мирон Заліпський, секр.

МЕЛАНІЯ ВОРОБЕЦ, член УНС Відд. 361-го Т-ва „Дністер" в Ню Йорку, померла 15-го квітня 1983 року на 89-му році життя. Нар. 7-го серпня 1893 року в Галичині. Членом УНС стала 1935 року. Залишила в смутку сина Нестора і трьох внуків. Похорон відбувся на цвинтарі „Оливна Гора" в Меспес, Ню Йорк.

Вічна Їй Пам'ять!
С.Чума, секр.

ІВАН АНДРОСКІ, член УНС Відд. 192-го Т-ва „Запорозька Січ" в Геркімері, Н.Й., помер 29-го квітня 1983 року на 92-му році життя. Нар. 1891 року в Україні. Членом УНС став 1937 року. Залишив у смутку дружину Катерину, двох синів, Михайла та Петра; три дочки — Лиону, Анну і Марію, кількох внуків і правнуку. Похорон відбувся 22-го травня 1983 року на цвинтарі „Лейкв'ю" в Річфілд Спрінгс, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Яр. Сенишин, секр.

МИХАЙЛО АРТИМОВИЧ, член УНС Відд. 127-го ім. св. Миколая в Баффало, Н.Й., помер 29-го квітня 1983 року на 69-му році життя. Нар. 27-го серпня 1914-го року в Україні. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку дружину Анну та інших членів родини. Похорон відбувся 2-го травня 1983 року на цвинтарі св. Матея в Вест Сенека, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Марія Гаравус, секр.

ОЛЕКСА ЖИГАЙ, член УНС Відд. 127-го ім. св. Миколая в Баффало, Н.Й., помер 30-го квітня 1983 року на 77-му році життя. Нар. 30-го березня 1907 року в Україні. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку дружину Марію й інших членів родини. Похорон відбувся 2-го травня 1983 року на цвинтарі св. Матея в Вест Сенека, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Марія Гаравус, секр.

ГІЛЯРИЙ ІВАСЬКІВ, член УНС Відд. 430-го Т-ва „Дністер" у Філядельфії, Па., помер 24-го квітня 1983 року на 84-му році життя. Нар. 1899 року з Золотій Слободі, пов. Бережани, Україна. Членом УНС став 1950 року. Залишив у смутку дружину Теклю, синів Володимира, Ярослава і Андрія з дружинами, 6 внуків і трьох правнуків. Похорон відбувся 28 -го квітня 1983 року на цвинтарі Св. Марії у Філядельфії, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
І. Кігницький, секр.

СТЕЛЛА ЗЕПКО ГАРТ, член УНС Відд. 180-го ім. Івана Франка в Акроні, Огайо, померла 24-го квітня 1983 року на 66-му році життя. Нар. 31-го липня 1916-го року в Акроні. Членом УНС стала 1938 -го року. Залишила в смутку мужа Ричарда, сина Ричарда; мол., доньок Стефані і Діяну, брата Франка, сестру Анну Бердар, Юлію Зепко, Марію Алексан-дер і Юніс Девенпорт. Похорон відбувся 27-го квітня 1983 року на цвинтарі „Святого Хреста в Акроні, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!
Ґеновефа Жеребняк, секр.

МАРТА ПРИЛЕПА, член УНС Відд. 484-го ім. Т.Шевченка в Ютиці, Н.Й., померла 27-го квітня 1983 року на 85-му році життя. Нар. 1899 року в селі Піще, Волинь, Україна. Членом УНС стала 1956 року. Залишила в смутку чотирьох синів: Григорія, Василя, Юхима і Юрія, дочку Марію, невістку Валю, 7-ох внуків і 4-ох правнуків. Похорон відбувся 30-го квітня 1983 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Вайсборо, Н.Й.

Вічна Їй Пам'ять!
В.Запаранюк, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

НЕДІЛЯ, 10-го ЛИПНЯ 1983 р.

Рочестер, Н. Й. піврічні збори Т-ва Запоріз. Січ 367-ий Відд., о год. 1:30 по пол. в кафетерії св. Йосафата. Проситься чл. прибути. На порядку нарад: Пікнік 2-го серпня і 70-ий Ювілей 23-го жовтня. На зборах можна одержати свої дивідендові чеки. — П. Дзюба, гол., П. Стадник, касир, В. Попович, секр.

НЕДІЛЯ, 17-го ЛИПНЯ 1983 р.

Вільямстовн, Н. Дж. Річні збори 261-го Відд., о год. 9-ій ранку в церковній залі свв. Петра і Павла, Black Horse Pike, Cecil — Williamstown, N.J. Буде вибір Управи Відділу. Проситься всіх чл. прибути. — П. Аркотин, секр.